

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/38/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615210707
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7615210707.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Frederiky Zozulákovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: Urbariát Závadka, pozemkové spoločenstvo „v likvidácii“, Závadka 169, IČO: 42 326 206, zastúpený: Advokátska kancelária Zátorský s.r.o., so sídlom Limbová 38, Spišská Nová Ves, proti žalovanej: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. X, zastúpená JUDr. Mariánom Kollárom, advokátom, so sídlom Mnoheľova 22, Poprad, o zaplatenie 15.576,48 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 22. februára 2024, č. k. 4C/265/2015-649

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 15.576,48 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 24.7.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietá.

Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi 100 % trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 15.576,48 Eur s príslušenstvom (úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 1.11.2014 do zaplatenia), tvrdiac v podstatnom, že v období od 18.1.2014 do 6.9.2014 žalovaná v jeho organizácii vykonávala funkciu predsedníčky, že v čase skončenia jej funkcie mal podľa účtovnej dokumentácie predstavovať stav pokladničnej hotovosti 15.576,48 Eur, avšak reálne sa pri kontrole priestorov pozemkového spoločenstva dňa 7.11.2014 našli peniaze len v sume 22,60 Eur. Žalobca argumentoval, že rozdiel medzi účtovným a skutočným stavom peňažnej hotovosti je škodou, za ktorú zodpovedá žalovaná, nakoľko s hotovostnými peniazmi nakladala v jeho organizácii jedine ona.

2.1. O tejto žalobe rozhodol Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) už rozsudkom z 18. novembra 2021, ktorým žalobu zamietol na podklade skutkového záveru, že žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o skutočnom stave hotovostných prostriedkov, zistenom fyzickou kontrolou priestorov pozemkového spoločenstva dňa 7.11.2014. Súd prvej inštancie vo svojich úvahách vedúcich k tomuto skutkovému nálezu vyšiel z toho, že ohliadka sa realizovala tak, že „...násilím vošlo viacero osôb do kancelárskych priestorov žalobcu. Ohliadka bola urobená bez prítomnosti žalovanej, ako aj bez toho, aby sa urobil protokol o ohliadke a celková inventarizácia majetku“. Skonštatoval, že nakoľko „...žalobca žiaden zápis z ohliadky týchto priestorov nevyhotovil, vymenil zámky čím zamedzil vstup žalovanej a možnosť plniť si pracovné povinnosti, nepodal trestné oznámenie a nedovolal svojich nárokov v trestnom konaní (v ktorom by mohlo byť preukázané odcudzenie finančných prostriedkov žalovanou), ani v pracovnoprávnom spore so žalovanou, nesie zodpovednosť za dôsledky s tým spojené“. Podľa jeho nazerania žalobca v konaní „...nepreukázal, že finančná hotovosť, ktorá sa mala nachádzať v kancelárii a od ktorej nemala kľúč

výlučne žalovaná, sa tu skutočne nenachádzala, a ak sa tu nachádzala, že bola odcudzená žalovanou, resp. že za stratu alebo odcudzenie týchto peňazí nesie zodpovednosť výlučne žalovaná“. Súd prvej inštancie v tomto závere zároveň reflektoval, že „Neprítomnosť žalovanej pri vstupe do priestorov kancelárie, bez inventarizačného súpisu majetku žalobcom, ktorý by mal obsahovať určité náležitosti a ktorý by mal byť spracovaný osobou k tomu určenou, má negatívny vplyv vierohodnosť zrealizovanej ohliadky“. Podľa jeho názoru „Dôkazom zodpovednosti žalovanej ako zamestnanca žalobcu totiž nemôže byť rukou napísaný údaj o sume 22,60 eur na papieri bez hlavičky, bez označenia pisateľa, bez dátumu, na ktorom sa okrem tohto údaju nachádza 6 odtlačkov pečiatky žalobcu“. S poukazom na tieto svoje úvahy súd prvej inštancie odmietol dôkazné návrhy oboch sporových strán, nakoľko podľa jeho vysvetlenia „...vykonanie ďalšieho dokazovania by nielen že nebolo hospodárne, ale neprinieslo by žiadnu zmenu v skutkových okolnostiach dôležitých pre rozhodnutie vo veci“.

2.2. Z iného hľadiska súd prvej inštancie v tomto rozhodnutí uzavrel, že žalobca „...nepreukázal súdu porušenie povinnosti žalovanej ako predsedníčky ani ako zamestnankyne žalobcu, nepreukázal vznik škody (ktorá by bola vedená ako pohľadávka voči žalovanej), nepreukázal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody ale najmä, nepreukázal, že osobou za škodu zodpovednou je žalovaná...“ Napokon v právnych súvislostiach súd prvej inštancie v odôvodnení skonštatoval, že „Dňom odvolania žalovanej z funkcie predsedníčky spoločenstva, t. j. 6.9.2014 však prestala byť žalovaná oprávnenou osobou na nakladanie s majetkom spoločenstva a ochranu majetku mal povinnosť zabezpečovať nový predseda žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že ak ku škode na strane žalobcu malo dôjsť v mesiacoch september a október 2014, v tom čase už žalovaná nezastávala funkciu predsedu spoločenstva, z ktorej bola odvolaná, nemôže teda hovoriť o porušení povinnosti predsedu spoločenstva v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka“.

3.1. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 11Co/57/2022 z 31.mája 2022 tento rozsudok z 18. novembra 2021 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch zrušujúceho uznesenia odvolací súd vytkol prvoinštančnému súdu nedôslednosť pri posudzovaní potrebnosti vykonania žalobcom navrhovaných dôkazov a nesprávnosť na to nadväzujúceho záveru o neunesení dôkazného bremena.

3.2. Odvolací súd v tejto spojitosti vyzdvihol, že zo skutkového vymedzenia žaloby a procesného stanoviska k nej žalovanej sa v konaní stalo zrejším, že pre rozhodnutie vo veci sa stala kľúčovou sporná skutková okolnosť faktického stavu peňažnej hotovosti zanechanej žalovanou, celkom iste kľúčovou. V konaní nebola spornou skutočnosť, že sa v pokladni, ergo v písacom stole v kancelárii predsedu pozemkového spoločenstva, mali nachádzať peniaze zodpovedajúce účtovne vykazovanému stavu (podľa žalobcu žalovaná suma; podľa vyjadrenia žalovanej aktuálneho v tom čase približne suma 15.000,- Eur). Strany v tejto spojitosti odlišne interpretovali len zistenie vyplývajúce z prehliadky týchto priestorov dňa 7.11.2014 a síce, že v skutočnosti sa v kancelárii nachádzala len suma 22,60 Eur. Žalobca v tejto diferencii vzhľadom na škodu, za ktorú podľa jeho tvrdenia zodpovedá žalovaná, keďže výlučne ona mala k hotovostným peniazom prístup. Žalovaná existenciu tohto peňažného schodku negovala argumentáciou spochybňujúcou relevanciu a objektivnosť zistení, vyplývajúcich z uvedenej prehliadky. Žalovaná v tejto spojitosti postrádala dodržanie istých formálností (inventarizácia, zápisnica) a určitého postupu (prítomnosť žalovanej, koordinovaný postup všetkých osôb vykonávajúcich prehliadku), ktoré by podľa jej názoru vplývali na hodnovernosť výstupu z tejto prehliadky. Práve za tejto situácie žalobca predložil a navrhol vykonať videozáznam zachytávajúci priebeh ohliadky (ďalej tiež „zvukovo obrazový záznam“ alebo „DVD záznam“) a navrhol vykonať tiež výsluch osôb, ktoré sa tejto prehliadky osobne zúčastnili. Z pohľadu odvolacieho súdu preto bolo možné bez akýchkoľvek pochybností tieto dôkazy považovať za podstatné, nakoľko vzhľadom na spornú okolnosť a výpovednú hodnotu navrhovaných dôkazov k nej, rozhodne mohli mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, pričom z iných vykonaných, či označených dôkazov ho nebolo možné bezpečne ustáliť.

3.3. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení nepovažoval za správne ani ďalšie dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhované dôkazy (nevierohodnosť a nevhodnosť). Ozrejmil v tejto spojitosti, že posudzovanie vierohodnosti je súčasťou myšlienkového postupu súdu v rámci voľného hodnotenia dôkazov, ktoré štádium dokazovania procedurálne nadväzuje na vykonanie dôkazov. Hodnotiť preto možno len dôkaz, ktorý bol vykonaný procesne predpokladaným spôsobom. Z toho logicky vyplýva, že dôkaz nemožno odmietnuť len na podklade presvedčenia súdu o jeho nevierohodnosti, hoc by aj malo (presvedčenie) objektívny základ, možno naň len neprihliadať v

skutkových záveroch na podklade takého spôsobu hodnotenia už vykonaného dôkazu. Podľa nazerania odvolacieho súdu ani požiadavka hospodárnosti konania bez ďalšieho neospravedlňuje nevykonanie dôkazu, ktorý má pre náležité ustálenie skutkového stavu bezpochyby zásadný význam. Pripomenul, že primeraná dĺžka je len jedným z kritérií spravodlivého konania, a preto pod rúškom rýchlosti (hospodárnosti) nemožno v žiadnom prípade zanevrieť aj na ostatné aspekty spravodlivosti a vytesniť ani iné princípy, na ktorých sporové konanie spočíva.

3.4. V kasačnom rozhodnutí odvolací súd uložil v ďalšom konaní vykonať žalobcom navrhnuté dôkazy na preukázanie okolností ohliadky priestorov a zaujal právny názor v otázke povahy zodpovednostného vzťahu strán. Podľa nazerania odvolacieho súdu, pokiaľ prípadná škoda bezprostredne vznikla v súvislosti s výkonom práv a povinností žalovanej vyplývajúcich z funkcie predsedníčky pozemkového spoločenstva, v okolnostiach prípadu niet dôvod posudzovať tým založený nárok podľa pracovnoprávných predpisov. Je totiž nepochybné, že členovia výboru, za ktorých navonok koná predseda spoločenstva, nevykonávajú svoju funkciu v pracovnom pomere, keďže nespĺňa znaky závislej práce. Na vzťah člena výboru a spoločenstva preto treba, pokiaľ v zmluve o spoločenstve, alebo stanovách nie je uvedené inak, aplikovať ustanovenia príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka. Každý člen výboru je povinný konať pri plnení príkazu podľa svojich schopností a znalostí a pokiaľ tak nekoná zodpovedá spoločenstvu, resp. členom za spôsobenú škodu. Jedná sa o občianskoprávnu zodpovednosť za škodu a nie je dôvod posudzovať ju podľa pracovnoprávných predpisov. Odvolací súd poznamenal, že vychádzajúc z toho, že rozhodnutie valného zhromaždenia zo dňa 6.9.2014, ktorým bola žalovaná odvolaná z funkcie predsedníčky pozemkového spoločenstva bolo určené za neplatné (právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5C/103/2014), je potrebné vyjsť z toho, že uvažovaný právny vzťah z príkaznej zmluvy, trval medzi stranami aj v čase vykonania ohliadky, pri ktorej bola podľa tvrdenia žalobcu zistená chýbajúca hotovosť.

4.1. V ďalšom konaní prvoinštančný súd doplnil dokazovanie výsluchom svedkov a oboznámením zvukovoobrazového záznamu dokumentujúceho priebeh ohliadky dňa 7.11.2014, pričom na podklade vyhodnotenia aj týchto dôkazov dospel v spornej skutkovej otázke stavu pokladničnej hotovosti v čase ohliadky k nálezu, že „...žalobca nepreukázal porušenie povinnosti žalovanej (ktorá jej mala vyplývať s funkcie predsedu spoločenstva) a to povinnosti chrániť a hospodárne nakladať s majetkom spoločenstva, nepreukázal konkrétnu výšku škody a už vôbec nie skutočnosť, že v súvislosti s porušením povinnosti žalovanej by mala žalobcovi vzniknúť škoda, za ktorú nesie žalovaná zodpovednosť...“ (bod 61 napadnutého rozsudku). Podľa jeho úvahy „Vzhľadom na spôsob vstupu žalobcu a svedkov do týchto priestorov, na rozpornosť výpovedí osôb, ktoré sa ohliadky zúčastnili, na počet osôb, ktoré reálne boli pri ohliadke prítomné (a ktoré tam počas trvania celej ohliadky mali zotrvať), na časový nesúlad medzi reálnou dĺžkou ohliadky a záznamom, na spôsob snímania ohliadaných priestorov nie je možné objektívne bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že to bola právne žalovaná, ktorá mala žalobcovi spôsobiť škodu“ (bod 60 napadnutého rozsudku). Skonštatoval v tejto spojitosti, že „V konaní nebola sporná skutočnosť, že sa v pokladni, ergo v písacom stole v kancelárii predsedu pozemkového spoločenstva sa nachádzali finančné prostriedky približne v sume 15.000,- Eur, sporné bolo či za ich stratu, alebo odcudzenie nesie zodpovednosť žalovaná alebo za ujmu, ktorá žalobcovi vznikla žalovaná nezodpovedá, lebo ju nezavinila“ (bod 56 napadnutého rozsudku).

4.2. Pokiaľ ide o zmieňované rozpory vo výpovediach svedkov, súd prvej inštancie vysvetlil, že tieto boli „...jednak pokiaľ išlo o počet osôb, ktoré sa ohliadky zúčastnili, pretože svedkovia tvrdili, že sa jednalo o 9 osôb, príp. 6 osôb, ale aj o 4 - 5 osôb. Nesúlad bol aj v spôsobe vykonania ohliadky, či okrem vyvrtania zámku na vchodových dverách, bolo nutné aj odstrániť závesy na dverách kancelárie žalovanej, alebo to nebolo potrebné, pretože dvere do kancelárie žalovanej boli len primknuté. Tiež, či sa ohliadala najprv kancelária žalovanej, až potom iné priestory. Líšili sa aj výpovede svedkov ohľadom spôsobu vykonania ohliadky, teda či kamera zachytávala ohliadku v celku, alebo kameraman do záberu bral len to, na čo upriamil pozornosť pán E..“ Podľa hodnotenia súdu prvej inštancie, „Výsluchom svedkov boli tiež zistené vážne rozpory ohľadom celkovej doby trvania ohliadky hlavne ohľadom počtu skutočne prítomných osôb pri celej ohliadke v priestoroch žalobcu. Pán C. totiž v týchto priestoroch nebol vôbec, svedkovia F. E., G. E. a A. H. boli prítomní na ohliadke len cca pol hodinu“ (bod 59 napadnutého rozsudku).

4.3. Vo vzťahu k spôsobu posúdenia vierohodnosti a autenticity zvukovoobrazového záznamu, prvoinštančný súd vysvetlil, že „Z DVD záznamu, ktorý zachytával ohliadku realizovanú žalobcom bolo zistené, že do priestorov žalobcu (kde žalovaná ponechala väčší obnos finančných prostriedkov) žalobca

spolu so svedkami a kameramanom nešetrne vnikli dňa 07.11.2014. Vchodové dvere objektu boli násilne otvorené o 10.58 hod. Reálne bola ohliadka jednotlivých miestností objektu uskutočnená v trvaní 2 hodiny 12 minút, videozáznam má však dĺžku len 50 minút. Z uvedeného je zrejmé, že videozáznam bol v priebehu ohliadky najmenej 14 x prerušený, z toho raz bol vypnutý kameramanom priamo na pokyn I. E. (čo je zreteľne počuť na DVD zázname), takže nie je pravdivé tvrdenie pána J., že kameraman snímал celú ohliadku nepretržite bez zastavenia nahrávania. Napriek tomu, že ohliadka kancelárie žalovanej, kde sa finančné prostriedky mali nachádzať, reálne trvala 43 minút, podľa videozáznamu mala trvať len 30 minút a 3 sekundy z čoho je zrejmé, že nebol urobený záznam ako celok (bod 58 napadnutého rozsudku).

4.4. Podľa záveru súdu prvej inštancie, okrem toho, že v konaní nebol objektivizovaný vznik škody, „Žalobca v konaní nepreukázal protiprávnosť úkonov žalovanej, teda že by sa žalovaná od nejakého konkrétneho príkazu, alebo od vykonania konkrétnej činnosti odklonila, že nevykonávala činnosť podľa svojich maximálnych schopností a znalostí, že na disponovanie s finančnými prostriedkami žalobcu nemala oprávnenie, že porušila príkaz žalobcu ohľadom výšky hotovosti v pokladni, či jej zabezpečenia pred odcudzením. Pokiaľ mala žalovaná v pokladni vyšší obnos, patrične zdôvodnila na aký účel tieto peniaze potrebovala, že nimi uhradzovala režijné náklady, vyplácala mzdy, nakupovala pohonné hmoty, ako aj náhradné diely, ktoré súviseli s prevádzkovaním vozového parku žalobcu a s prevádzkou žalobcu ako takou“. Na dôvazok súd prvej inštancie konštatoval že „...sa stotožnil s námietkou žalovanej, že žalobca nezobjektivizoval presnú výšku škody, pretože najskôr na základe účtovných dokladov stanovil výšku škody na sumu 12.673,66 eur a až následne žalobou vymedzil škodu na sumu 15.599,08 eur“.

4.5. Vo vzťahu k skutkovým aspektom právneho rámca posudzovaného vzťahu, súd prvej inštancie objektivizoval úpravu článku 7 ods. 11 Zmluvy o pozemkovom spoločenstve a článok 9 Stanov, v zmysle ktorej predseda spoločenstva zabezpečuje spolu s výborom ochranu majetku spoločenstva a zodpovedá za hospodárne nakladanie s finančnými prostriedkami a majetkom spoločenstva.

5.1. Právne posúdenie veci súdom prvej inštancie bolo založené na aplikácii § 420, § 724, § 725, § 726 a § 727 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov. Na ich základe prvoinštančný súd dospel k záveru, že v danom prípade neboli naplnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka, nakoľko - ako už bolo zmienené, nebol preukázaný ani vznik škody a ani jej spôsobenie porušením právnej povinnosti žalovanou.

5.2. Východiskovou pre zvolenie na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy, bola podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5C/103/2014 z 19. júna 2015 bola určená neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia Urbariátu Závadka pozemkového spoločenstva zo dňa 6.9.2014, na základe ktorého sa predsedom spoločenstva stal G. J.. Podľa súdu prvej inštancie „Neplatnosť tohto uznesenia má za následok, že v čase vykonania ohliadky, teda dňa 07.11.2014 (kedy podľa tvrdenia žalobcu, chýbala v priestoroch žalobcu hotovosť) existoval medzi žalobcom a žalovanou príkazný vzťah v zmysle § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka, takže ak žalovaná neplnením príkazov žalobcu podľa jej schopností a znalostí spôsobila žalobcovi škodu, nesie za túto škodu občianskoprávnou zodpovednosť“.

6. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s odkazom na § 255 ods. 1 C.s.p. plným procesným úspechom žalovanej v spore, konštatujúc v tejto spojitosti zároveň, že „Strany sporu nenavrhli a ani súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal postupovať podľa § 257 Civilného sporového poriadku a náhradu trov konania žalovanej nepriznať“.

7.1. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Namietal v ňom v prvom rade proti záveru, že v konaní nebola preukázaná protiprávnosť úkonov žalovanej, v tom zmysle, že by sa žalovaná od nejakého konkrétneho príkazu, alebo od vykonania konkrétnej činnosti odklonila, alebo že by nevykonávala činnosť podľa svojich maximálnych schopností a znalostí, alebo že by disponovala s finančnými prostriedkami nad rámec svojich oprávnení. Žalobca argumentoval, že žalovaná ako predsedníčka spoločenstva mala na starosti účtovníctvo a pokladničnú hotovosť, čo v sebe implikuje tiež povinnosť hospodáriť a nakladať s hotovostnými prostriedkami tak, aby pozemkovému spoločenstvu nevznikla škoda a nevyhnutne tiež zodpovednosť za prípadné rozdiely pokladničnej hotovosti oproti účtovnému stavu. V tejto spojitosti žalobca označil za „právne naivný“ a až vyvolávajúci pochybnosť o nestrannosti

sudcu, argument, ktorým súd prvej inštancie podporil svoj záver o nepreukázaní protiprávneho konania žalovanej, a síce, že „Tomu, že žalovaná svoju prácu vykonávala riadne a že sa od príkazu žalobcu neodchýlila nasvedčuje aj skutočnosť, že v priebehu 20- tich rokov, (počas ktorých žalovaná u žalobcu vykonávala prácu s pracovným zaradením účtovníčky), nemal žalobca voči práci žalovanej žiadne výhrady, dokonca na pojednávaní konanom dňa 24.06.2021 skonštatoval, že cit.: „veď žalovaná mohla s nami naďalej pracovať, ale nechcela“. Takýto postoj by žalobca určite nezaujal, ak by žalovaná konala v rozpore s jeho záujmami a svojim konaním mu spôsobovala škodu“.

7.2. Žalobca v odvolaní ďalej poukázal na nepresvedčivosť záveru o nepreukázaní výšky škody v kontexte skutočnosti, že stav pokladničnej hotovosti, tak ako vyplýval z účtovnej dokumentácie pozemkového spolčenstva žalobcu (v sume 15.599,0 Eur), nebol medzi stranami sporný.

7.3. Napokon odvolateľ vytkol napadnutému rozsudku, že spočíva na nesprávnom hodnotení dôkazov, majúcich výpovednú hodnotu k spornej skutkovej okolnosti stavu pokladničnej hotovosti v čase ohliadky dňa 7.11.2014. Namietal v tejto spojitosti, že sa súd prvej inštancie nezaoberal podstatou výpovedí svedkov, ale sústredil sa len na rozpory, ktoré sa v nich vyskytli. Pritom veľa z týchto rozporov bolo odstránených, či už svedectvami alebo DVD záznamom. Žalobca poukázal tiež na to, že súd prvej inštancie pri opise (obrazovej časti) a prepise (zvukovej časti) zvukovoobrazového záznamu nedostatočne identifikoval osoby, ktoré sa ohliadky zúčastnili (napr. že na začiatku záznamu vrtá G. J. a nie G. E.) a dopustil sa celého radu nesprávností (napr. informácia, že v čase 00:54:10 I. E. ukončil kontrolu ľavej hornej zásuvky a zasúva ju späť do stola nezodpovedá skutočnému stavu zachytenému na DVD zázname). Odvolateľ prezentoval názor, že pokiaľ aj svedkovia v niektorých častiach vnímajú skutočnosť rozdielne ako sa odohrali, napríklad podľa kamerového záznamu, je to určite spôsobené časom, ktorý prešiel od vykonania ohliadky. Žalobca v tejto spojitosti pripomenul, že práve v dôsledku postoja súdu prvej inštancie k jeho dôkaznému návrhu, boli svedkovia vypočutí až s odstupom 8 rokov od vykonania ohliadky. Za tohto stavu je podľa jeho presvedčenia pochopiteľné, že nie všetky skutočnosti uvádzané svedkami sa musia stopercentne zhodovať.

7.4. Žalobca akcentoval, že napriek istým rozporom sa svedkovia v skutočnosti podstatných pre rozhodnutie zhodli; vylúčili vstup tretej osoby do kancelárie žalovanej, kde sa mala nachádzať peňažná hotovosť, potvrdili spôsob akým došlo ku kontrole tejto (aj) miestnosti (ako prvý vstúpil kameraman až následne iné osoby) a že sa v nej našla len drobná hotovosť. Podľa nazerania odvolateľa kamerový záznam a svedkovia vo vzájomnej súvislosti preukazujú, že za stratu finančných prostriedkov nesie zodpovednosť žalovaná.

7.5. Odvolateľ nesúhlasil so spôsobom nazerania súdu prvej inštancie na skutočnosť prerušovania záznamu. Žalobca akcentoval, že dôvod pre ktorý k tomu dochádzalo, bol v konaní uspokojivo vysvetlený (nedostatočná kapacita kazety) svedkom G. C., ktorého vierohodnosť v konaní nebola spochybnená, a to aj z dôvodu, že sa jedná o „...plne nestrannú osobu, ktorá prišla amatérsky natočiť vykonanie ohliadky“. Podľa žalobcu z kamerového záznamu je zrejmé, že do 11:17 hod. dňa 7.11.2014 boli dvere na kancelárii žalovanej zamknuté a sú poznateľné aj osoby, ktoré sa ohliadky tejto miestnosti zúčastnili (I. A. E., A. K., G. J. a samotný kameraman G. C.). Odvolateľ argumentoval, že „Aj keď to súd prvej inštancie priamo v odôvodnení neuvádza, z určitých častí napadnutého rozsudku žalobca nadobúda pocit, akoby za stratu a odcudzenie finančných prostriedkov mal byť zodpovedný niekto z účastníkov ohliadky“. K tomu ale podľa jeho presvedčenia nemohlo dôjsť, nakoľko miestnosť žalovanej bola do určitého času uzamknutá a po jej otvorení sa v nej nachádzali osoby „...pod dozorom nestranného kameramana“. Žalobca pripomenul, že v čase ohliadky nemal vedomosť o výške pokladničnej hotovosti, ergo že v písacom stole nachádzajúcom sa v miestnosti žalovanej sa nachádzajú peniaze v sume 15.599,08 Eur.

7.6. Odvolacími námietkami, poukazujúcimi na prítomnosť vady v procesnom postupe (arbitrárnosť odôvodnenia), na nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov a na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) C.s.p. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v zmysle § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová,

J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

8.1. Žalovaná sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnila s rozhodujúcimi úvahami, na základe ktorých súd prvej inštancie podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru o nepreukázaní zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu. Na ich podporu v prvom rade správnosti skutkového nálezu, že v konaní zostala pochybnou výška spôsobenej škody, vzhľadom na to, že žalobca z účtovných dokladov najprv ustálil výšku škody ako stav pokladničnej hotovosti 12.673,66 Eur, avšak v žalobe škodu deklaruje v sume 15.599,08 Eur. Podľa žalovanej je správny tiež záver prvoinštančného súdu o nepreukázaní jej protiprávneho konania, akcentujúc v tejto spojitosti, že výška pokladničnej hotovosti zodpovedala prevádzkovým okolnostiam (na príjmovej i výdavkovej strane). Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu negovala objektivizáciu tiež príčinnej súvislosti medzi jej konaním a tvrdenou škodou. Podľa jej nazerania „Samotná skutočnosť odloženia finančných prostriedkov v kancelárii sídla žalobcu nemohla vyvolať následok v podobe škody“. Žalovaná vo vyjadrení vyzdvihla, že žalobca nevyužil všetky právne prostriedky na ochranu svojich záujmov, ak po násilnom vniknutí do nebytových priestorov nevykonal inventarizáciu majetku a tam sa nachádzajúcich účtovných dokladov. Podľa jej nazerania bolo namieste tiež podať trestné oznámenie.

8.2. Podľa názoru žalovanej zvukovoobrazový záznam jednoznačne potvrdil, že „...žalobca produkoval nepravdivé skutkové tvrdenia o neprerušovaní uvedeného záznamu...“ a že „...uvedený dôkaz je nemožné použiť z dôvodu jeho opakovaných zásahov a prerušovaní kamerového záznamu, dokonca na pokyn I. A. E.“. Žalovaná opakovane namietla vierohodnosť tohto dôkazu „...lebo v čase kontroly písacieho stola, kde sa mali nachádzať finančné prostriedky, došlo k opakovanému prerušeniu kamerového záznamu a zisteniu neoprávnenej manipulácie s vecami bez kamerového záznamu (premiestnenie žltého šanónu z policovej skrinky pri okne na písací stôl, otvorenie a kontrola obsahu pravej hornej zásuvky písacieho stola bez kamerového záznamu)“.

8.3. Vo vzťahu žalobcom namietaným nepresnosťami interpretácie zvukovo-obrazového záznamu v napadnutom rozsudku, žalovaná vo vyjadrení argumentovala, že „...bolo namieste, aby žalobca predložil súdu vlastný popis priebehu skutkových okolností v jednotlivých miestnostiach sídla žalobcu potom, ako sa uskutočnilo prehratie uvedeného videozáznamu súdom za účasti procesných strán“ a že „Bolo povinnosťou žalobcu uskutočniť vlastnú identifikáciu konkrétnych osôb, ich postupov, špecifikovať, kde sa kto nachádzal v jednotlivých miestnostiach podľa vlastného vnímania uvedeného kamerového záznamu“.

8.4. Žalovaná poukázala na nevierohodnosť zvukovoobrazového záznamu hneď v niekoľkých súvislostiach. V prvom rade preto, že záznam bol nesporne v najmenej 14 prípadoch prerušený. Ďalej preto, že A. E., G. J. a A. L. v rozpore s týmto faktom tvrdili, že záznam išiel vkuse. Tiež preto, že v 43. min 11sek. záznamu A. E. povedal kameramanovi „môžete vypnúť“, a preto z pohľadu žalovanej od tohto momentu je kamerový záznam nevierohodný, nakoľko bolo preukázané, že sa zúčastnenými osobami muselo manipulovať s vecami a dokladmi pri vypnutej kamere. Napríklad v čase 30 min 35s sa žltý obal nachádza v policovej skrinke avšak v čase 54 min 5s je už položený na stole. Podľa interpretácie žalovanej obdobne - počas prerušenia záznamu, musela byť odomknutá aj pravá horná zásuvka, v ktorej sa mali nachádzať peniaze, keďže rovnako ako ľavá horná zásuvka bola uzamknutá (uzamknutie tejto zásuvky bolo zdokumentované na kamerovom zázname).

8.5. Na podporu záveru súdu prvej inštancie o prítomnosti viacerých rozporov vo výpovediach svedkov žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na ďalšie z nich a porovnaním so zvukovoobrazovým záznamom konštatoval, že svedkovia neboli ani v jednej miestnosti spolu všetci a že je zrejmé, že alebo nehovorili pravdu alebo hovorili sprostredkované informácie.

8.6. Napokon nad rámec odvolacích námietok žalovaná vo vyjadrení polemizovala so záverom, že právny vzťah strán, pri realizácii ktorého mala byť spôsobená škoda, je potrebné posudzovať podľa úpravy príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalovanej takému spôsobu právneho posúdenia bráni skutočnosť, že v konaní nebolo objektivizované uzavretie príkaznej zmluvy v jej podstatných náležitostiach. Akcentoval v tejto spojitosti, že ani žalobca netvrdil kedy mal byť tento dvojstranný právny úkon (zmluva) urobený. V širších súvislostiach žalovaná argumentovala, že pokiaľ by aj so vznikom funkcie predsedníčky pozemkového spoločenstva, došlo medzi stranami k

založeniu príkazného vzťahu, tento by zanikol odvolaním z funkcie rozhodnutím valného zhromaždenia dňa 6.9.2014.

9. Žalobca v odvolacej replike vyzdvihol skutočnosť, že prehliadke priestorov pozemkového spoločenstva predchádzalo odvolanie žalovanej z funkcie predsedníčky a výzva na odovzdanie funkcie. Avšak „Žalovaná odmietala funkciu odovzdať, správala sa obštrukčne a neumožňovala akékoľvek prevzatie funkcie inými osobami, nakoľko rozhodnutie zo dňa 06.09.2014 považovala za neplatné.“ Podľa žalobcu vzhľadom na súdom deklarovanú neplatnosť rozhodnutia o odvolaní funkcia predsedníčky spoločenstva žalovanej nezanikla, pričom v presvedčení o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia zo 6.9.2014 (pre ktoré podala aj žalobu na súde) sa ako predsedníčka spoločenstva naďalej aj správala. Odmietala odovzdať agendu, ktorú ako predsedníčka zabezpečovala a k tejto mala prístup až do dňa vykonania ohliadky. Na podporu záveru, že na vzťah člena výboru sa podporne aplikujú ustanovenia príkaznej zmluvy, žalobca upriamil pozornosť na to, že obdobne podľa § 66 ods. 6 Obchodného zákonníka sa vzťah medzi spoločnosťou a členom orgánu spoločnosti pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti, spravuje primerane ustanoveniami o mandátnej zmluve. Na margo argumentácie žalovanej o potrebe predloženia vlastného popisu priebehu skutkových okolností zachytených na zvukovoobrazovom zázname, žalobca v odvolacej replike prezentoval názor, že ťarcha súladu medzi dôkazom vykonaným na pojednávaní a jeho obsahovým premietnutím v dôvodoch rozhodnutia, spočíva na súde. Napokon pokiaľ žalovaná poukazuje na rozpory vo výpovediach svedkov v kontexte skutočnosti, že o priebehu prehliadky sa nesporne nerobil zápis, žalobca uviedol na pravú mieru, že svedok G. J. sa zmieňoval o súpise nájdenej hotovosti, vyhotovenie ktorého je zrejme z kamerového záznamu.

10. Žalovaná v odvolacej duplike zopakovala podstatné časti argumentácie majúce podporiť ňou prezentovaný názor o pracovnoprávnej povahe jej vzťahu k žalobcovi, pokiaľ ide o výkon funkcie predsedníčky pozemkového spoločenstva. Zdôraznila, že funkcia predsedníčky spoločenstva jej „...konštitutívne zanikla 6.9.2014, preto nebol žiadny právny dôvod na jej odovzdávanie“. Žalovaná v tejto spojitosti odmietla žalobcom prezentovaný názor, že dňa 7.11.2014 jej funkcia ešte trvala.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že je (odvolanie) dôvodné.

12. Žalobkyňa v odvolaní ťažiskovo spochybnila záver súdu prvej inštancie ohľadne skutkovej okolnosti - výsledku ohliadky priestorov pozemkového spoločenstva žalobcu dňa 7.11.2014, pokiaľ ide o faktický stav peňažnej hotovosti zanechanej žalovanou. Sledujúc koncentrovanie pozornosti na zásadné momenty ohliadky odvolací súd na tomto mieste rekapituluje, že žalovaná v konaní tvrdila, že peňažnú hotovosť približne v sume 15.000,- Eur mala uloženú v pravej hornej zásuvke písacieho stola, ktorý sa nachádzal v kancelárii (pre zjednodušenie bola v konaní označovaná číslom 3 - ďalej tiež aj „miestnosť č. 3“); nijak nespochybnila správnosť účtovne evidovaného stavu pokladničnej hotovosti 15.599,08 Eur (viď. napr. jej explicitné vyjadrenie na pojednávaní dňa 30.9.2025) a tvrdila, že v deň predchádzajúci ohliadke (6.11.2014 večer) boli peniaze v jej dispozícii - v pokladničke v uzamknutej pravej hornej zásuvke písacieho stola (vyjadrenie na pojednávaní dňa 30.9.2025). V tejto konštelácii tvrdenie žalobcu, že sa peňažná hotovosť pri ohliadke nenašla (až na sumu 22,60 Eur) v sebe implikuje stav, že sporné peniaze (pokladnička) sa v čase ohliadky v priestoroch pozemkového spoločenstva vôbec nenachádzali, ergo, že žalovaná si pokladničnú hotovosť ponechala pre seba (v ponímaní žalovanej - viď. jej vyjadrenie na pojednávaní dňa 24.6.2021, „...získala vo svoj prospech“). Naproti tomu obrana žalovanej v sebe zahŕňa nie len predpoklad, že peňažnú hotovosť vzala a ponechala si niektorá z osôb prítomných na ohliadke (prípadne viaceré z nich alebo všetky spolu), ale predovšetkým, a to ostalo mimo pozornosti strán i súdu prvej inštancie, ktorú si táto skutková okolnosť bezpochyby zasluhovala, tiež tvrdenie, že peňažná hotovosť v deklarovanej výške v „pokladni“ pred ohliadkou skutočne aj bola.

13.1. Vo vzťahu k spornej skutkovej okolnosti stavu pokladničnej hotovosti v čase ohliadky súd prvej inštancie v ďalšom konaní vykonal výsluch žalobcu (osobou jeho likvidátora I. A. E.), výsluch svedkov A. L., A. K. a G. C.. Každá z týchto osôb v podstatnom potvrdila skutočnosť, že sa pri ohliadke miestnosti

č. 3 peniaze nenašli a negoval manipuláciu s vecami (peňažnou hotovosťou nevynímajúc) niektorou z prítomných osôb mimo zvolený postup pri ohliadke, pri ktorom I. A. E. za prítomnosti svedkov a zaznamenávania priebehu na kameru postupne prehľadával jednotlivé časti miestnosti.

13.2. Súd prvej inštancie považoval svedectvá, ktoré v podstatnom potvrdzovali tvrdenie žalobcu, že peňažná hotovosť sa pri ohliadke nenašla, za nevierohodné z dôvodu, že sa v nich vyskytli „značné rozpory“, pokiaľ ide o počet osôb zúčastnených ohliadky (podľa súdu prvej inštancie mali svedkovia uvádzať 9 osôb, prípadne 6 osôb ale aj o 4 - 5 osôb), spôsob vykonania ohliadky (či okrem vyvítania zámku na vchodových dverách, bolo nutné aj odstrániť závesy na dverách kancelárie žalovanej a či sa ohliadala najprv kancelária žalovanej až potom iné priestory), spôsob zaznamenávania ohliadky (či kamera zachytávala ohliadku v celku, alebo kameraman do záberu bral len to, na čo upriamil pozornosť pán E.), a tiež ohľadne celkovej doby trvania ohliadky a počtu skutočne prítomných osôb pri celej ohliadke.

13.3. Z uvedeného vyplýva, že hodnotenie vierohodnosti výpovedí týchto osôb súdom prvej inštancie spočívalo len na posúdení ich vzájomnej konzistentnosti. Súd prvej inštancie sa tým podľa odvolacieho súdu pri hodnotení týchto dôkazov dopustil hneď niekoľkých nesprávností. V prvom rade prvoinštančný súd pri hodnotení vierohodnosti svedeckých výpovedí evidentne precenil prítomnosť rozporov v ich výpovediach za situácie, keď od udalosti ku ktorej sa vyjadrovali, v čase ich výsluchu uplynulo viac ako 8 rokov a týkali sa (rozpory) skutočností, ktoré z pohľadu zrejmého účelu ich prítomnosti na ohliadke, akiste nemožno považovať za zásadné. Súd prvej inštancie tiež opomenul, že pri dôkaze výsluchom svedka sa hodnotí vierohodnosť výpovede nie len na základe poznatkov získaných na základe hodnotenia iných dôkazov (konzistentnosť s inými dôkazmi), ale aj s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k stranám sporu alebo k prejednávanej veci, a tiež aj podľa ďalších právnu praxou aprobovaných hodnotiacich kritérií nestrannosti, ktorými sú najmä rozumová úroveň svedka, okolnosti, za ktorých vnímal skutočnosti, o ktorých vypovedal, ďalej spôsob reprodukcie týchto skutočností (vnútornú jednotnosť prezentovaných skutočností) a chovanie sa pri výsluchu.

14.1. Vo vzťahu k rozhodujúcim skutkovým okolnostiam súd prvej inštancie v ďalšom konaní vykonal tiež dôkaz prehratím zvukovoobrazového záznamu, ktorým došlo k zachyteniu priebehu ohliadky. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 35) vyplýva, že skutkové zistenia majúce vyplývať z takto vykonaného dôkazu súd prvej inštancie v konečnom dôsledku prevzal z údajov zo „žalovanou podrobne spracovaného časového a skutkového rozpisu“. Rovnako ako zo svedeckých výpovedí (výpovede likvidátora I. A. E.) i z tohto dôkazu vyplynulo, že pri ohliadke miestnosti č. 3 sa peniaze nenašli, pričom nič z toho čo bolo na zázname zachytené priamo nepoukazovalo na manipuláciu s peňažnou hotovosťou.

14.2. Záver o nevierohodnosti zvukovoobrazového záznamu prvoinštančný súd odôvodnil časovým nesúladom medzi reálnou dĺžkou ohliadky a záznamom (ohliadka trvala 2 hodiny 12 minút a videozáznam má dĺžku len 50 minút), spôsobom snímania ohliadaných priestorov (záznam bol najmenej 14 x prerušený, z toho raz bol vypnutý kameramanom priamo na pokyn I. E.).

14.3. Odvolací súd sa nemohol stotožniť so spôsobom, akým súd prvej inštancie vyhodnotil vierohodnosť tohto dôkazu. Možno síce súhlasiť s tým, že vzhľadom na to, že záznam bol prerušovaný, neposkytuje ucelený obraz o priebehu ohliadky, a preto by sám o sebe nemohol predstavovať dôkaz vylučujúci manipuláciu s hotovosťou počas ohliadky, keďže sa tak mohlo stať práve v čase prerušeného záznamu. Len z tohto dôvodu ho však nemožno diskvalifikovať, nakoľko dôkazný význam vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi, akiste má. Vo vzťahu k tomuto dôkazu súd prvej inštancie evidentne precenil skutočnosť prerušovania záznamu, napriek tomu, že bola podľa nazerania odvolacieho súdu uspokojivo vysvetlená kameramanom - svedkom G. C., pričom aj zo samotného záznamu je zrejmé, že po veľkorysom snímaní začiatku ohliadky (bez prerušenia) sa v neskoršom priebehu záznam obmedzil len na tie momenty, ktoré osoby zúčastnené na ohliadke považovali za dôležité, vzhľadom na obmedzenú kapacitu záznamového média.

15.1. Sledujúc vytvoriť procesný priestor pre opätovné posúdenie týchto dôkazov vo vzťahu ku kľúčovým sporným okolnostiam, odvolací súd zopakoval dokazovanie (§ 384 ods. 1 C.s.p.).

15.2. I. A. E. v procesnom postavení strany (fyzicky vykonával ohliadku) na pojednávaní dňa 30.9.2025 v podstatnom uviedol, že „... prakticky sme otvorili dvere pánty do miestnosti č. 3, išli sme postupne po skrinkách, ktoré boli dané, tak isto pod tým písacím stolom, najprv vľavo, potom vpravo, tak ako bolo vidieť z videozáznamu žiadna pokladnička tam nebola, bola tam mincovka, ktorú som spočítal, tam je ten kvázi zdrap papiera, kde je napísaných tých 22,60 Eur, ktoré tam prakticky boli, čiže žiadna hotovosť tam nebola“, zopakoval, že „my sme žiadne peniaze nenašli, keď sa jednalo o pokladničku, ani samotnú pokladničku...“ a na otázku výslovne smerujúcu k možnosti manipulácie so zásuvkou (v ktorej mali byť podľa tvrdenia žalovanej umiestnené peniaze) mimo kamerový záznam, uviedol „So zásuvkou mimo záznam, tak ako bolo oznámené na dnešnom pojednávaní, manipulované nebolo.“

15.3. Svedok G. C. (vyhotovoval kamerový záznam) na pojednávaní dňa 4.11.2025 v podstatnom uviedol, „...ja som bol pozvaný ako kameraman s tým, že ja som tam nikoho zo zúčastnených pred tým nepoznal.“ „V podstate to bola tá administratívna miestnosť, alebo čo to bola tá prvá miestnosť, kde sa v podstate všetko točilo, všetko všetko, sa otvorilo nasnívalo od hora až nadol, potom sme išli ku ďalšej skrini a viem, že sme veľmi veľmi precízne robili, ešte keď sa tam aj našli ja neviem kovové mince alebo čo, tak sa to rozhodilo po ruke a na stôl, toto sa nasnívalo, sa to zhrnulo, dalo sa to všetko naspäť, no a ja som v tom vedomí, že tak som to aj natočil, tak som spravil záznam 1:1 bez toho, že by som z toho dačo vyňal, takto bolo celé všetko nakopírované potom na DVD nosiči, ten som im odovzdal a viac som sa s týmto ja osobne nezaoberal.“ Na otázku, či vnímal, aby pri prehliadke bola nájdená vyššia suma ako suma zodpovedajúca minciam, ktoré spomenul svedok uviedol „Nie takáto hotovosť sa nenašla.“ Prerušovanie záznamu svedok vysvetlil tak, že „...na začiatku ja som prehliadku administratívnej budovy neprerušoval, lebo som mal dostatok množstva kazety. Ja som bol donútený časom prerušiť záznam až ku koncu, nebolo to už v tej miestnosti, ale bolo to v ďalších miestnostiach, lebo som videl, že mám krátky čas na natáčanie. Zúčastneným som povedal „rýchlejšie“, lebo mi nevyjde kazeta. Keď už blikala kontrolka kazety musel som to prerušiť, lebo mi to nevyšlo do konca“, pričom zrejmej diskrepancií takto prezentovaného priebehu ohliadky, pokiaľ ide o poradie prehľadávaných miestností, oproti tomu čo v konaní vyšlo najavo na základe iných dôkazov (medzi inými aj na základe kamerového záznamu) svedok uviedol, „Ja sa presne na to nepamätám, pamätám sa, že sme na začiatku dlho odvíjali zámok, pamätám sa na miestnosť, kde boli parohy, tam som všetko točil. Pripúšťam, že som sa dostal až k 34 minúte na túto miestnosť. Tých miestností tam bolo viac, ja už sa nepamätám, mám to zafixované v takom ponímaní, že sme vošli do vnútra, bola tam dlhá chodba, vošli sme do jednej miestnosti, tam nebolo nič. V druhej miestnosti neviem čo už tam bolo, tam sme tak isto všetko prechádzali. Ja som v tejto časti minul veľkú časť tej kazety. Ja už sa presne nepamätám, čo kedy nasledovalo, či to bola druhá alebo tretia.“ Svedok potvrdil, že v miestnosti č. 3 bol celý čas - od kedy došlo k násilnému otvoreniu dverí, až do času, kedy došlo ku kompletnej prehliadke písacieho stola, že si nie je vedomý toho, aby niekto manipuloval s predmetmi na stole, alebo so zásuvkami a že ak by k tomu došlo, určite by si to všimol.

15.4. Svedok G. J. na pojednávaní dňa 4.11.2025 v podstatnom uviedol, „Keď sme pristúpili k tej miestnosti ja osobne som odrezal tam tie závesy, dvere som odobral, a ako náhle som odobral tie dvere, tak hneď vstúpil kameraman, už bola riadne zapnutá kamera, v podstate furt bola zapnutá, no a hneď vošiel kameraman, obhliadku tam urobil, riadnu obhliadku kameraman, a následne potom za ním vošiel tu pán predseda I. M. E.. No začali robiť tú obhliadku v tej danej miestnosti.“ „...my sme boli tiež tam, A. L., tak isto nás aj ja som tam v podstate. Keď ja som tam nebol, že v tej miestnosti pri tých dverách, tak Furin alebo aj pán K. tam bol viem, že sa objavili aj ostatní v podstate tam nahliadali, tí čo sme tam boli pri tom, no a takže v podstate na ruky sa pozeralo, tam traja, štyria v podstate vždy pozerali tam pánovi E., že či tam niečo, či ako sa to preberá v podstate, každý dokument. Tam nebolo možné, že by tam pán E. nejaké finančné prostriedky si dal do vrečka, no a tie šuplíky ja som videl, že bolo preukázateľné, že napríklad v tom inkriminovanom šuplíku, že tam sa nič nenachádzalo, tam bola len tá mincovnička, len nejaké drobné, potom tam boli nejaké pečiatky, diskety nejaké a neviem čo viac tam bolo a v podstate to bol plný šuplík. Čo sa týka tých finančných prostriedkov, ako sa aj vyjadrila pani C., že tam sa malo nachádzať, bohužiaľ tam nič nebolo, aj inde vôbec celkovo tam sa nenachádzalo nikde, žiadne finančné prostriedky.“ Svedok potvrdil, že v časovom úseku medzi odbrúsením závesov a kompletnou prehliadkou písacieho stola bol v miestnosti č. 3 sústavné prítomný, že iná osoba než I. E. s vecami na stole a v zásuvkách nemanipulovala a vylúčil aby k niečomu takému mohlo dôjsť bez toho, aby si to povšimol.

15.5. Svedok A. K. na pojednávaní dňa 4.11.2025 v podstatnom uviedol „...ja som ostal vo dverách, boli otvorené, som pozeral rovno do šuplíka tak tam som nejaké mince videl, ale inakšie peniaze som

nevidel“. Svedok potvrdil, že v časovom úseku medzi odbrúsením závesov a kompletnou prehliadku písacieho stola bol v miestnosti č. 3 sústavne prítomný, že iná osoba než I. E. s vecami na stole a v zásuvkách nemanipulovala a vylúčil aby k niečomu takému mohlo dôjsť bez toho, aby si to povšimol.

15.6. Svedok A. L. na pojednávaní dňa 4.11.2025 v podstatnom uviedol „...sa odrezali pánty, aby sa dvere nepoškodzovali nejak viac významnejšie, tak potom keď sa to urobilo tak už som tam prišiel aj ja. Prvý do dverí vstúpil kameraman, druhý pán E., tretí som bola ja, potom bol pán J. a za nami išiel ešte aj pán K.“. Svedok potvrdil, že v časovom úseku medzi odbrúsením závesov a kompletnou prehliadku písacieho stola bol v miestnosti č. 3 sústavne prítomný, že iná osoba než I. E. s vecami na stole a v zásuvkách nemanipulovala a vylúčil aby k niečomu takému mohlo dôjsť bez toho, aby si to povšimol.

16. Zo zvukovoobrazového záznamu odvolací súd vo vzťahu k tu posudzovaným sporným okolnostiam zistil, že dokumentuje medzi iným, že do miestnosti č. 3 osoby vykonávajúce ohliadku vstúpili po odbrúsení závesov, že pravá horná zásuvka písacieho stola bola otvorená I. A. E. bez použitia kľúčov a že v nej mimo mincí v sume 22,60 Eur, iná hotovosť (ani žalovanou tvrdená pokladnička) nebola nájdená. Na zázname nie je zachytené, aby iná osoba než I. A. E. manipulovala s vecami nachádzajúcimi sa v tejto miestnosti, ani aby sa peniaze našli v inej jej časti.

17.1. Ako už bolo naznačené, hodnovernosť svedkov nemožno posudzovať len s ohľadom na prípadné rozpory (vnútorné alebo oproti iným dôkazom), ale aj s prihliadnutím aj na to, aký má svedok vzťah k stranám sporu alebo k prejednávanej veci, a tiež aj podľa ďalších právnu praxou aprobovaných hodnotiacich kritérií nestrannosti, ktorými sú najmä rozumová úroveň svedka, okolnosti, za ktorých vnímal skutočnosti, o ktorých vypovedal, ďalej spôsob reprodukcie týchto skutočností (vnútornú jednotnosť prezentovaných skutočností) a chovanie sa pri výsluchu. V danom prípade je potreba dôsledného premietnutia aj týchto iných hodnotiacich kritérií umocnená tým, že svedkovia boli v konaní prvotne vypočutí s odstupom viac ako 8 rokov (opakovane po viac ako 11 rokoch) od spornej udalosti (to za situácie, že návrh na ich vypočutie urobil žalobca už v žalobe), čo nepresnosti v ich výpovediach, zvlášť pokiaľ sa jedná o menej podstatné skutočnosti, prirodzene determinuje. U žiadneho zo svedkov odvolací súd neidentifikoval priamy blízky alebo ekonomický vzťah k strane alebo k veci, ktorý by mohol cez osobné alebo materiálne väzby bezprostredne vplývať na ich nestrannosť. Pokiaľ aj istú interakciu s pozemkovým spoločenstvom mali svedkovia G. J., A. K. a A. L. (boli členmi orgánov pozemkového spoločenstva), len z tohto dôvodu ich nemožno považovať za nevierohodných ani v kontexte už spomenutých nepresností vo výpovediach, zvlášť za situácie, keď sú v podstatných momentoch konzistentné s dôkazmi, o vierohodnosti ktorých v okolnostiach prípadu nemožno mať ani len najmenšie pochybnosti. Takýmto dôkazom je predovšetkým svedecká výpoveď G. C., ktorý sa ohliadky zúčastnil na požiadanie G. J., pričom ani jeho a ani žiadneho z aktérov ohliadky dovtedy nepoznal. Odvolací súd nemal najmenší dôvod jeho svedectvo považovať za nevierohodné a rovnako pristúpil k posúdeniu vierohodnosti (autenticity) ním vyhotoveného kamerového záznamu, vo vzťahu ku ktorému tento svedok potvrdil, že ho vyhotovil a bez zásahu (spracovania) odovzdal žalobcovi na záznamovom médiu (DVD nosiči), pričom uspokojivo vysvetlil tiež dôvod jeho prerušovania. I zo samotného záznamu je evidentné, že k prerušeniu dochádzalo v situáciách, ktoré sa javili byť menej podstatné pre zdokumentovanie. Pokiaľ sa žalovaná svojou argumentáciou usilovala navodiť predstavu, že tieto prerušenia boli účelové - zrejme s cieľom manipulovať s vecami skôr ako budú zaznamenané, odvolaciemu súdu sa žiada v tejto spojitosti pripomenúť, že osoby vykonávajúce ohliadku nehľadali konkrétne veci a už vôbec nie sporné peniaze, o ktorých sa dozvedeli z účtovnej dokumentácie až neskôr; v tomto kontexte akiste nemali rozumný dôvod záznam účelovo vopred prerušovať.

17.2. I. A. E. v procesnom postavení strany (konajúci ako likvidátor za žalobcu) a G. J., A. K. a A. L. ako svedkovia zhodne vypovedali, že sa pri ohliadke miestnosti č. 3 peniaze nenašli a explicitne vylúčili manipuláciu s peňažnou hotovosťou mimo formálny postup pri ohliadke, pri ktorom I. A. E. za prítomnosti svedkov a zaznamenávaní priebehu na kameru, postupne prehľadával jednotlivé časti miestnosti. S takto prezentovaným priebehom a výsledkami ohliadky bezo zvyšku korešponduje oboznámený zvukovoobrazový záznam. Na základe týchto dôkazov odvolací súd dospel k skutkovému nálezu, že v konaní nebolo preukázané, aby sa v čase ohliadky (7.11.2014) v priestoroch žalobcu sporná hotovosť nachádzala.

18.1. V procese hodnotenia dôkazov ide o myšlienkový postup sudcu s využitím vlastnej skúsenosti sudcu, dostupných analytických metód, napr. porovnania, syntézy (spájanie častí do celku), indukcie (zo zistení o určitej časti sa usudzuje na inú časť), či dedukcie (zo zistení o všeobecnom sa usudzuje

o menej všeobecnom) a pravidiel formálnej či právnej logiky. Práve logickou úvahou pri hodnotení procesného významu interpretácie rozhodujúcich skutočností oboma stranami pre výsledok konania, odvolací súd dospel k záveru - ako už naznačil vyššie (v bode 10.1), že obrana žalovanej v sebe zahŕňa nie len predpoklad, že peňažnú hotovosť vzala a ponechala si niektorá z osôb prítomných na ohliadke, k čomu nepochybne smerovala spochybňovaním transparentnosti jej výkonu a zdokumentovania, ale predovšetkým spočíva tiež na tvrdení, že peňažná hotovosť v deklarovanej výške v „pokladni“ pred ohliadkou skutočne aj bola. Inak povedané, akékoľvek žalovanou prezentované výhrady k ohliadke, nech už ide o rozhodnutie vstúpiť do priestorov násilím, spôsob vykonania ohliadky, vierohodnosť zúčastnených osôb či objektivnosť jej záveru, majú relevanciu k zisteniu, že peniaze sa pri ohliadke nenašli v smere ukazujúcom na možné zavinenie za tento stav žalobcu, len v spojení s preukázaním, že peniaze sa pred ohliadkou v týchto priestoroch skutočne nachádzali.

18.2. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana musí uniesť bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s 1540, str. 696). Výstižné závery v otázke rozloženia dôkazného bremena formuloval tiež ÚS SR vo svojom uznesení sp.zn. II. ÚS 38/2015 zo dňa 21.1.2015 v ktorom konštatoval, že „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí“.

18.3. Majúc na zreteli tieto východiská právnej teórie a praxe, odvolací súd dospel k záveru, že dôkazné bremeno vo vzťahu k spornej skutočnosti reálneho stavu pokladne - peňažnej hotovosti nachádzajúcej sa v priestoroch žalobcu v čase pred ohliadkou, v konaní viazlo na žalovanej, keďže sa jednalo o skutočnosť, ktorú na svoju obranu v spore explicitne tvrdila a vyvodzovala z nej pre seba priaznivé dôsledky - z premís, že peniaze v pokladni boli pred ohliadkou, a že pri ohliadke neboli nájdené, vyvodzovala záver, že peňažnú hotovosť vzala a ponechala si niektorá z osôb prítomných na ohliadke, a preto za stratu pokladničnej hotovosti nezodpovedá. Takéto rozloženie dôkazného bremena zároveň zodpovedá aj tzv. negatívnej dôkaznej teórii, v zmysle ktorej obvykle nemožno spravodlivo požadovať preukázanie reálnej neexistencie určitej skutočnosti (v danom prípade, že sporné peniaze v pokladni žalobcu pred ohliadkou neboli).

18.4. Výpovednú hodnotu k spornej skutočnosti stavu pokladničnej hotovosti pred ohliadkou mal len zápis v pokladničnej knihe (čl.5). Ten priamo potvrdzuje účtovný stav pokladne, avšak vo vzťahu k jej reálnemu stavu má len nepriamu výpovednú hodnotu - preukazuje koľko by malo byť v pokladni, nie koľko v pokladni skutočne bolo. Iný dôkaz na preukázanie posudzovaného tvrdenia v konaní vykonaný nebol a v spore nevyšla najavo ani inak skutočnosť, ktorá by toto tvrdenie v akomkoľvek smere podporovala. Vo všeobecnosti na základe nepriamych dôkazov je možné urobiť skutkový záver len v prípade ak vzájomne súvisia a podporujú sa, sú navzájom súladné a v tejto vzájomnej previazanosti nepripúšťajú iný logický priebeh udalostí. Výstižné závery v otázke možnosti vyvedenia skutkových záverov na podklade len nepriamych dôkazov formuloval napríklad tiež NS ČR v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 2682/2013 zo dňa 26.6.2014, v ktorom dôvodil, že skutočnosť preukazovanú len nepriamymi dôkazmi možno považovať za preukázanú vtedy, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov je možné nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že táto skutočnosť sa naozaj stala (že je pravdivá; nestačí pritom, ak prichádza do úvahy len možnosť jej pravdivosti (jej pravdepodobnosť)). To zjednodušene povedané znamená, že pokiaľ výsledky hodnotenia nepriamych dôkazov vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné (viac alebo menej pravdepodobné), že dokazovaná skutočnosť sa stala, a teda zároveň pripúšťajú aj možnosť (väčšiu alebo menšiu pravdepodobnosť), že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, nemožno urobiť na základe nepriamych dôkazov záver o pravdivosti takejto skutočnosti. Premietnuté na daný prípad odvolací súd uzavrel, že pokladničná kniha sama o sebe nepredstavuje dostatočný podklad pre istotu (presvedčenie) o reálnom stave pokladne (peňažnej hotovosti). Výsledky vykonaného dokazovania môžu viesť k 3 procesným situáciám; skutkové tvrdenie je preukázané (i), skutkové tvrdenie je vyvrátené (ii) alebo skutkový prednes zostane neobjasnený (iii). Skutková neistota v tretej zo zmienených alternatív (stav non liquet) - čo je aj tento prípad, sa premietne do oblasti právneho posúdenia prostredníctvom uplatnenia pravidiel regulujúcich objektívne dôkazné bremeno. Nakoľko žalovaná nepreukázala fyzický stav pokladne (peňažnej hotovosti) pred tým, ako sa dostala do dispozičnej sféry žalobcu (v okamihu ohliadky), v okolnostiach prípadu je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné ohliadkou zistený nesúlad s účtovným stavom pripísať na ťarchu žalovanej.

19. Aplikujúc na takto ustálený skutkový stav § 420 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti, odvolací súd dospel k záveru, že za škodu, ktorá žalobcovi vznikla schodkom pokladničnej hotovosti oproti účtovnému stavu, výška ktorého bola v konaní spoľahlivo objektivizovaná (strany sa zhodli na tom, aká suma mala byť v pokladni podľa pokladničnej knihy a bezpečne preukázaný bol stav hotovosti zistený ohliadkou), zodpovedá žalovaná, ktorá v rozpore s povinnosťami ochraňovať majetok spoločenstva a hospodárne nakladať s finančnými prostriedkami a majetkom spoločenstva (článok 7 Zmluvy o pozemkovom spoločenstve a článok 9 Stanov spoločenstva) a povinnosťou konať v prospech majetkových záujmov žalobcu (v zmysle § 727 Občianskeho zákonníka je príkazník povinný tiež previesť na príkazcu všetok úžitok z vykonaného príkazu a po vykonaní príkazu predložiť príkazcovi vyúčtovanie), nakladala s pokladničnou hotovosťou bez účtovného podchytenia a bez preukázania, že sa tak stalo v prospech žalobcu. Odvolací súd v tomto závere vyšiel z už prezentovaného právneho názoru, že členovia výboru, za ktorých navonok koná predseda spoločenstva, nevykonávajú svoju funkciu v pracovnom pomere, keďže nespĺňa znaky závislej práce. Na vzťah člena výboru a spoločenstva preto treba, pokiaľ v zmluve o spoločenstve, alebo stanovách nie je uvedené inak, primerane aplikovať ustanovenia príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka. Každý člen výboru je povinný konať pri plnení príkazu podľa svojich schopností a znalostí, previesť na spoločenstvo všetok úžitok z vykonaného príkazu a po vykonaní príkazu predložiť príkazcovi vyúčtovanie; pokiaľ tak nekoná zodpovedá spoločenstvu, resp. členom za spôsobenú škodu. Jedná sa o občianskoprávnu zodpovednosť za škodu a nie je dôvod posudzovať ju podľa pracovnoprávných predpisov. Odvolací súd ani vo svetle argumentácie žalovanej nemá seba menší dôvod odchýliť sa ani od záveru, že vychádzajúc z toho, že rozhodnutie valného zhromaždenia zo dňa 6.9.2014, ktorým bola žalovaná odvolaná z funkcie predsedníčky pozemkového spoločenstva, bolo určené za neplatné (právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5C/103/2014), je potrebné vyjsť z toho, že uvažovaný právny vzťah, na ktorý sa primeranie použijú ustanovenia príkaznej zmluvy, trval medzi stranami aj v čase vykonania ohliadky, pri ktorej bola podľa tvrdenia žalobcu zistená chýbajúca hotovosť.

20. Z týchto dôvodov vecne nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie nemohlo byť v odvolacom konaní potvrdené v zmysle § 387 ods. 1 a contrario C.s.p. a nakoľko zároveň neboli splnené zákonné predpoklady ani pre jeho zrušenie (§ 389 C.s.p), v súlade s § 388 C.s.p. ho odvolací súd po zopakovaní dôkazov zmenil tak, že žalobe v istine uplatnenej pohľadávky a v podstatnej časti uplatneného príslušenstva vyhovel.

21.1. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

21.2. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. (2) Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

21.3. Podľa § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

21.4. Pri posúdení dôvodnosti uplatnených úrokov z omeškania súd vo všeobecnosti vyšiel z toho, že v prípade nároku na náhradu škody čas plnenia nie je dohodnutý subjektmi tohto zodpovednostného vzťahu a nie je daný ani zákonom. Dlžník je preto povinný splniť veriteľovi záväzok prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka. Nakoľko žalobca v konaní nepreukázal, aby žalovanú požiadal o plnenie už skôr, súd za kvalifikovanú výzvu na splnenie záväzku považoval až doručenie žaloby, k čomu došlo dňa 22.7.2015. Nasledujúci deň po doručení žaloby bola žalovaná povinná svoj peňažný záväzok žalobcovi splniť s účinkami včasného plnenia a nakoľko tak neurobila, počnúc ďalším dňom - 24.7.2015 sa s plnením peňažného záväzku dostala do omeškania. Počnúc týmto dňom preto súd priznal žalobcovi popri omeškanom peňažnom záväzku (istine) tiež úroky z omeškania v percentuálnej výške o 5 percentuálnych bodov viac ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V tomto rozsahu, čo do percentuálnej výšky a obdobia omeškania súd žalobcovi úroky z omeškania

priznal a v prevyšujúcom rozsahu (v časti úrokov z omeškania uplatnených za skoršie obdobie), jeho žalobu zamietol.

22. Vzhľadom na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 2 C.s.p. o trovách celého konania (prvoinštančného i odvolacieho) tak, že podľa § 255 ods. 1 priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko v meritórnej časti rozhodnutia bol plne procesne úspešný (príslušenstvo, v ktorom bol sčasti neúspešný nebolo samostatným predmetom konania).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred

diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).